

Battle Field Tour – ELZAS

6 onverlaten leden van de Club Offr Knokke-Heist wagen het om ook dit jaar hun kennis van WO I en II te verruimen en dit overgoten met een cultureel sausje in de Elzas.

De afwezigen hadden dit keer geen ongelijk. Een chauffeur die bijna 1500 Km moest rijden zonder dat hij werd afgelost, grafzerken die niet te tellen waren op de militaire begraafplaatsen, echtgenotes die niet zonder hun lief ventje konden, veel te zoete wijn als apero waarvan je ‘zeer aan je klakke’ kreeg en knieën die niet meer mee konden.

Of hadden ze misschien wel ongelijk ?

Zaterdagmorgen 0730 Brugge. Twee dapperen trotseren de koude en wachten op ‘busje komt zo’. Goede morgen, bagage laden en weg zijn wij naar het fort van HACKENBERG, het grootste van de MAGINOTLIJN. Een snel middagmaal want we worden verwacht om 1345 uur voor het bezoek met gids. Een lieftallige jonge dame is onze gids die zich voortdurend de ogen moet uitwrijven bij het zicht van deze zes stoere mannen uit het verre West-Vlaanderen. Dit imposante fort onder de grond is de moeite van bezoeken meer dan waard. Een treintje brengt je naar de uithoeken van het fort waar kanonnen de Duitse horden tot staan moest brengen. Helaas de Duitse aanval heeft de Maginotlinie links laten liggen en heeft de ‘Blitzkrieg’ ingezet dwars door de Belgische Ardennen, ondoordringbaar volgens ook Franse generaals. Het is er fris in het fort maar voor sommigen onder ons is een hemdje voldoende om de koude te trotseren (onze gids wrijft zich nogmaals de ogen uit).

Na het bezoek moeten we nog een uur rijden naar ons hotel in St AVOLD. Het avondmaal is in een restaurant in het centrum. De auto op een veilige, vogelvrije ruimte zetten teneinde ongevallen te vermijden is een hele opgave. In het restaurant werden we hartelijk begroet met ‘bonsoir mesdames et

messieurs'. Tiens, wie was de dame in ons gezelschap. Een lekkere maaltijd overgoten met lokale wijnen, letterlijk tot op een broek moet deze eerste dag afsluiten.

Dag 2 start met een bezoek aan het Lorraine American Cemetery. Je zult het niet geloven maar Philip kende hier de Amerikaanse verantwoordelijke van deze site. Het was een blij weerzien en betrokkene kende verschillende verhalen over het levensverhaal van sommige gesneuvelden. Dit was uitermate interessant maar dit betekende wel dat ons reisschema vertraging op liep.

Aansluitend gaat het richting Natzweiler en het concentratielager Struthof. Dit is het enige concentratiekamp in Frankrijk voor 'Nacht und Nebel gevangenen'.

Je wordt hier stil van de gruwelen die er hebben plaats gevonden. Een aantal barakken herinneren aan de omstandigheden waarin de slavenarbeid er werd verricht en de onmenselijke omstandigheden met lijfstraffen, martelingen en executies die er plaats vonden. Je wordt hier niet vrolijk maar deze sites mogen niet verdwijnen, sporen moeten blijven om ons te doen nadenken. Jammer genoeg bestaan heden ten dage deze praktijken op bepaalde plaatsen nog altijd weliswaar op kleinere schaal maar nog steeds op mensonwaardige wijze.

Na dit bezoek van bezinning is het tijd voor ontspanning met een bezoek aan het oude stadje RIQUEWIHR. We zijn de hoofdstraat in gewandeld tot we een mooi terrasje vonden om onze dorst te lessen. Het avondmaal hebben we ook hier genomen; een 'flammenkuche' werd verdeeld voor bij de apero (slechts 1 of 2 voor 6 man ?) en een traditionele choucroute met vlees met een extra portie choucroute er bovenop. Sommigen hadden blijkbaar een reuze honger.

Dag 3 startte met een bezoek aan het Musée-Mémorial du Linge. Deze site herinnert aan de slag tussen Fransen en Duitsers die de dominerende heuvelrug tussen Elzas en Vogezen beheerste. In handen van de Duitsers hebben de Fransen vanaf juli tot oktober 1915 geprobeerd deze heuvels te heroveren met wisselend succes maar finaal bleef dit in Duitse handen. Een korte film schetste het verloop van de strijd, het museum was mooi ingericht en

loopgraven waren nog grotendeels intact. Dit bezoek was niet zonder gevaar, een moedige krijger werd er getroffen aan zijn hoofd toen hij zijn hoofd buiten de loopgracht wou steken. De betonnen zoldering was harder en langer dan hij dacht, bebloed kwam hij naar buiten waar de hospiks klaar stonden om hem af voeren naar de hulppost. Sommigen hadden te veel films gezien want men wou direct zijn haar afsnijden, de wonde hechten en een verband rond zijn hoofd aanleggen; zo erg was het nu ook niet. De beschadigde zonnepet van de club Offr is vanaf nu te bewonderen als relikwie. Volgende keer bezoeken we de site in gevechtsskledij en met helm.

Een snelle hap en onderweg naar de Necropole Nationale Hartmannswillerkopf. Deze heuvel ligt in het verlengde van de Linge heuvelrug en ligt 30 km zuidwaarts. Ook hier werd hard gevochten om deze dominerende hoogte te bezitten. Afwisselend was de top in handen van de Duitsers en Fransen. Finaal bleven de Duitsers deze heuvel bezetten dankzij hun logistieke steun die ze konden uitbouwen na het bezit van Elzas en een deel van Lotharingen na hun zege in de Frans-Duitse oorlog van 1870 waarbij de streek terug Duits grondgebied werd. De loopgrachten liggen soms maar enkele meters van elkaar. Er zijn twee parcours die men kan bewandelen om het strijdtoneel te aanschouwen. Lus 1 en 2 waarbij lus 2 start halfweg lus 1, ter hoogte van het witte kruis (zie foto ↘). Hier hadden we een probleem, een groot probleem. Doordat ieder zijn eigen tempo volgde en sommigen meerdere foto's wilden nemen viel de groep uiteen. De cohesie onderling was blijkbaar toch niet zo groot. Op het punt waar lus 2 begon zijn we enkele mensen kwijt geraakt. Onze veteranen hebben de start van lus 2 niet meer gevonden en stonden te wachten aan het witte kruis, na verloop van tijd zijn ze dan maar terug gekeerd naar de parking. Een derde persoon wou persé lus 2 in omgekeerde richting lopen (slechte kaartlezer?). Ieder ging zijn weg en we zijn elkaar terug tegen gekomen aan het witte kruis. Tiens, welk wit kruis? Waren er dan twee witte

kruisen? Ja hoor maar het verste was niet zichtbaar vanaf het beginpunt. Gelukkig hebben we elkaar terug gevonden bij ons voertuig aan de parking, zo niet was het ledenaantal van onze club geslonken met een paar man. Een mooi voorbeeld van verkeerde communicatie (welk wit kruis), slechte kaartstudie, weinig cohesie, kameraadschap... Gelukkig werd alles bijgelegd tijdens het avondmaal waarbij onze chauffeur voor het eerst kon genieten van een alcoholisch drankje voor, tijdens en na de maaltijd daar we de dineerden in ons hotel. Twee verjaardagen hadden we te vieren en Erik stond er op om ook een vrijwillige bijdrage te leveren, in dank werd dit door allen gul aanvaard.

Eerste witte kruis

Finale dag. Na een pitstop bij het Nécropole Nationale de Sigolsheim en het USA Memorial Hill 351 ging het richting COLMAR. Dit pittoreske stadje bezoeken is meer dan de moeite waard. Het tempo werd aangepast zodat we niemand zouden verliezen ('lessons learned' van de dag voordien). Bovendien was niet iedereen meer in topvorm en wilden niet alle ledematen mee, een knie gaf gedeeltelijk forfait. Gelukkig was er de magische spuitbus om de pijn te verzachten. Een middagmaal op een terras en daarna op weg naar huis. Uiteraard was dit geen 'one way ticket' naar huis maar moesten we besluiten met een bezoek aan het Epinal American Cemetery. Daar hebben we onze voorzitter moeten wijzen op een Amerikaanse brigade-generaal die gesneuveld was in de strijd. Dit was iets wat hij tijdens zijn voorbereiding niet gezien had, zo zie je maar dat het altijd nuttig is om met een groep wijze mensen te reizen.

Na deze laatste stop werd de reis naar 'Home sweet home' aangevat. Een rit van meer dan zes uur met een tankstop in Luxemburg, ja tanken is daar goedkoper. Twee mensen werden afgezet in Brugge, de rest naar Knokke en het voertuig terug naar de garage brengen. Nog enkel de financiële afrekening en de BFT 2025 zit er op.

Hadden de afwezigen ongelijk ? Dit is een open vraag. Na het lezen van dit verslag heb je misschien een antwoord. Het verslag kan natuurlijk ook beter en ook het gezelschap laat misschien te wensen over. In ieder geval waren de deelnemers uitermate tevreden en hadden ze geen spijt van hun deelname. Of ze volgend jaar nog zullen mogen mee gaan van hun wederhelft is niet zeker.

Maar ja, dit was een trip ('men only') en we zijn niet verplicht om dit laten lezen door onze lieve vrouwtjes.

OP NAAR 2026 – Met de fiets naar de WESTHOEK